Пиердоменико Бакаларио

Агенция „Призраци“

Ловец на призраци

Илюстрации Матео Пиана

Издателство „Фют“

Действащи лица

Уил
Последната издънка на славното семейство Мьогалей. Откакто чичо му Алвин се пресели на оня свят, управлението на най-западналата в света агенция – „Призраци“, мина в негови ръце.

Тъпър
Единственият (колкото и да е притесняващо) приятел на Уил

Чичо Алвин
Бивш собственик на агенцията, а сега – призрак, който се излежава на един плаж на Хаваите

Сюзън
Очарователно русо момиче, съседка на Уил, която живее на втория етаж

Гръмотевица
Светкавица
Костенурки близнаци, едната от които вече е призрак

Фрида
Супертехнологичен ловец на призраци

Леля Мод
Непоносимата леля на Уил, пристрастена към окултизма

ЕКИПИРОВКА НА АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“
(строго секретно!)

Часовникът Януа – огромен стар дървен часовник с махало. Той е портал, който свързва света на хората със света на призраците. През него преминават всички призраци, когато бъдат призовани.

Спиривизия – специална система, свързана със стария телевизор „Телефункен“ в хола, който се включва автоматично, когато някой някъде се опитва да осъществи спиритичен сеанс. Така Уил знае къде е необходим призрак и може да изпрати някого от своите служители.

„Призрак нюз“ – официален всекидневник на международната информационна агенция „Живот в отвъдното“. В него се публикува всичко, свързано с призраци от този и от онзи свят.

Дървена ракла – тумбеста дървена ракла, обкована с железни гвоздеи. Заема почетно място в хола на семейство Мьогалей. В нея се пазят папки с информация за призраците от агенцията.

Ектодестилатор – с него се дестилира ектоплазма – вкусна субстанция, която призраците обожават. И хора, и призраци са на мнение, че ектоплазмата с марка „Мьогалей“, приготвяна по тайна рецепта, предавана от поколение на поколение, е най-добрата в целия свят.

Ухоскоп – специален уред, плод на гениалността на страхотния Леонардус Мьогалей, изобретателя в семейството. Това е мощен телескоп, на който е монтирано специално устройство, което улавя звуци от разстояние.

Хорорчасовник – месингов джобен часовник, сверен директно със стария дървен часовник, от който излизат призраците. С него се отчитат часовете работа на всеки призрак.

Призракограф – стар лентов фотоапарат „Лайка Рефлекс“, който може да заснема призрачни присъствия, духове и всякакъв призрачен материал, недоловим с просто око, дори и за изключително тренираното око на Уил.

Карта на призраците – карта на Ню Йорк, на която с червени карфици са отбелязани призраците, работещи в агенцията на Уил, а със сини (които от ден на ден стават все повече) – в агенциите конкуренти. Картата виси на стената в хола, зад една картина.

WILL MOOGLEY • AGENZIA FANTASMI
Anche i fantasmi tremano
Written by Pierdomenico Baccalario
Copyright © 2019 Book on a Tree Limited
A story by Book on a Tree
www.bookonatree.com

АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“
Ловец на призраци
© Издателство „Фют“, 2019
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-441-0

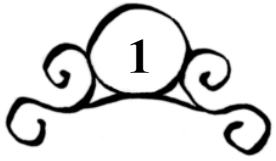

Напускане по всички правила

Беше ясен есенен ден, вятърът лудееше по улиците и се забавляваше да завърта във вихрушки сухите листа из Сентрал Парк и да ги запраща в лицата на пристрастените към джогинга бегачи, които обикаляха алеите със закопчани догоре анцузи.

Улиците на Манхатън гъмжаха от коли, а през стъклените витрини на кафенетата се виждаха обичайните опашки от хора, жадуващи чаша горещо кафе.

С една дума, съвсем обичаен ден в Ню Йорк. Всичко си беше така, както винаги е било.

Проблемите – също.

На двайсет и деветия етаж на един стар

и поизкривен манхатънски небостъргач с леко зловещ вид течеше сцена, сякаш извадена от документален филм за ежедневния живот в Ню Йорк.

Актьорите бяха трима.

Уил Мьогалей, последната издънка на семейство Мьогалей и собственик на агенция „Призраци – Мьогалей“, се беше озовал в доста конфузна ситуация в своя ужасно разхвърлян апартамент, който играеше ролята и на седалище на агенцията. В жилището цареше такава неразбория, че дори младият Мьогалей се удивляваше от нещата, които откриваше, щом случайно преместеше креслото или повдигнеше килима. Самото жилище представляваше не по-малко удивителна гледка – по стените се виеха кабели, залепени с тиксо, насред хола се кипреше огромен меден китайски гонг, в ъгъла се подпираше разкривен дървен шкаф на голям часовник, чиито стрелки бяха спрели на дванайсет часа, а между книгите в библиотеката стърчаха празни кутии от пица, напъхани там в очакване някой да ги изхвърли.

В момента, освен всичко друго, домът на Мьогалей беше изпълнен с валма пара, извиращи от врелия душ, който шуртеше в банята. Дълга следа от мокри стъпки се виеше от зеленикавите плочки на банята към мокета в миши цвят в антрето. Следите бяха оставени лично от младия Мьогалей, на чието блестящо бъдеще не биха заложили много хора.

Слабото като върлина момче притискаше към бедрата си миниатюрна хавлиена кърпа и надничаше през шпионката на вратата.

– Да му се не види! – измърмори то и пак долепи око до шпионката.

Ново оглушително звънене го накара да подскочи.

– Господин Мьогалей! – изгърмя заповеднически глас отвън. – Знаем, че сте вкъщи!

– Отворете, ако обичате! – чу се втори глас, по-тънък и стържещ, който се заби като игла в ушите на момчето.

Това бяха другите двама актьори в тази нюйоркска драма – социалните работници Уилфред и Уилма Вайнщайгер, наперени и строги и твърдо решени да се срещнат с поне един член на странното семейство Мьогалей.

От повече от година те получаваха загадъчни сигнали за момче, което живеело само в апартамент в горната част на Уест Сайд. В началото не обърнаха внимание, защото имаха други проблеми за решаване, а и защото сигналите пристигаха все от един и същ човек – някаква откачена старица на име Мод, която пускаше писмата от различни места в града. Въпреки това Вайнщайгер събираха писмата от тайнствената госпожа Мод в голяма синя папка, която с времето доста понабъбна и която в този момент Уилма стискаше здраво в ръцете си.

Във всички писма пишеше едно и също:

Внимание! Трябва да ви съобщя, че на този и този адрес, на този и този етаж, младият Мьогалей, сирак без баща и майка, живее абсолютно сам и изоставен, без да е контролиран от какъвто и да било възрастен роднина. Направете нещо, без отлагане!

P.S. *Ако апартаментът бъде освободен, искам да взема стария и ненужен дървен часовник от хола.*

Възможно ли е момче да живее само на двайсет и деветия етаж на стар небостъргач в сърцето на Ню Йорк, чудеше се господин Вайнщайгер.

И никой досега да не е забелязал това, съмняваше се Уилма.

Уилард Мьогалей, пишеше с големи букви върху папката, която тя стискаше здраво.

Най-напред двамата социални работници се бяха опитали да се обадят по телефона. Отговори им някакъв Тъпър, който смотолеви, че е чичото на Уилард Мьогалей. После се извини и кресна на някакво „ужасно пълзящо чудовище“ да слезе от тавана.

Няколко пъти на позвъняванията беше отговорил самият Уилард Мьогалей. „О, да,

беше казал той, няма никакъв проблем. Разбира се, че живея с родителите си. Не са вписани в регистрите? Сигурно е станала грешка! Защо ги няма сега ли? Работят извън града, затова. Естествено, че ще предам да ви се обадят. Оставете ми телефонния си номер... Вайнщайгер? Чудесно! Записах... Да... А сега, моля да ме извините, трябва да разреша един сложен случай в Лонг Айланд. За какво става дума ли? Ами... нищо особено, домашно за училище.“ И беше затворил.

Най-накрая двамата социални работници решиха да направят посещение на място. Опитаха няколко пъти, но всеки път звъняха напразно. Никой не им отваряше. Притесни ги обаче табелката на вратата: Агенция „Призраци – Мьогалей“.

Дали не беше лоша шега?

– Господин Мьогалей! – викна настоятелно Уилфред Вайнщайгер и натисна отново звънеца с всички сили с риск да счупи старото пиринчено копче.

От другата страна на вратата Уил отскочи назад и промърмори нервно:

– Да му се не види! И сега как да се измъкна?

От рошавата му коса капеше вода.

Уилфред и Уилма заблъскаха по вратата и в апартамента отекнаха острите удари от юмруците им.

– Кой е там? Кой е там? – изкрещя от кухнята Стацито, папагалът на Уил (а преди това на чичо му Алвин). – Кой ме търси? Кой ме търси?

На площадката настъпи тишина. Явно социалните работници бяха чули пернатото.

– Господин Мьогалей?

– Кой е там? Кой е там?

Уил се възползва от настъпилото объркване, за да хвърли смачканата хавлиена кърпа върху купчината мръсно бельо в коридора, да влети в спалнята и да грабне нещо за обличане. Хвърли бърз поглед през прозореца, за да разбере дали е студено.

– Три трябва да са достатъчни – измърмори момчето и нахлузи тениските една върху друга.

После младият Мьогалей допълни облеклото си с чифт черни хавлиени чорапи с дупки на пръстите, чифт много тесни дънки, лилави кубинки и късо яке, върху което сякаш няколко пъти беше минал влак.

Социалните работници продължаваха да звънят и да чукат отвън.

– Добреееее... – промърмори Уил, опъна на-

зад мократа си коса и я прибра с шнола, за да не му капе в очите. – Трябва да намеря начин да се измъкна от тук!

Спря се в средата на хола и се огледа. Входната врата не влизаше в сметките. И тъй като живееше на двайсет и деветия етаж, и прозорците не влизаха в сметките.

Можеше да отвори стенния часовник, да пусне от там група призраци-убийци и да ги хвърли срещу социалните асистенти, но имаше усещането, че двамата Вайнщайгер не са от хората, които ще се уплашат от няколко призрака.

Това май беше най-лошото нещо, което би могъл да направи.

Не, поправи се веднага Уил. Най-лошото би било да разреши на двамата да влязат и да видят неописуемото безредие, в което живее. Къща, в която има родители, не би могла да бъде докарана до такова състояние!

„Давай, Уил, мисли! – каза си момчето, крачейки нервно напред-назад като хванат в капан звяр. – Трябва да има начин да се измъкнеш от тук!“

– Писна ми! Писна ми! – закряска внезапно Стацито от кухнята.

Уил отиде при него. Папагалът подскачаше на сребърната си стойка, а верижката му потракваше.

– Ех, ако имах криле... – измърмори Уил.

И в този момент младият Мьогалей *видя решението*.

– Ха! Какъв късмет! – възкликна той с блеснали очи. Прекоси светкавично кухнята. Сграбчи голямата дръжка на вратата на хладилника, отвори я и извади буркан „Шоукомания“ – празен наполовина и с лъжичка, забита в него като меч в скала. Със сатанинска усмивка момчето отиде до прозореца и надникна навън.

Не беше сбъркал.

– Господин Мьогалей! Чуваме ви! Този път няма да се измъкнете! Ще стоим пред вратата, докато не ни отворите!

– Точно така! Няма да мръднем от тук! – допълни стържещият глас на Уилма.

– Не можете да ни попречите да проверим сигнала, който получихме!

– Многобройните сигнали, които получихме!

– Ако не ни отворите доброволно, ще бъдем принудени да се върнем със заповед!

– Да, със заповед! Това ли искате, господин Мьогалей?

Но младият наследник на най-старата

американска агенция за призраци вече не ги чуваше.

Беше прекрачил през прозореца на кухнята и вълнестото му тяло стърчеше върху подвижната платформа на чистачите на прозорци.

– Десет долара, за да ме свалиш долу... – предложи той на луничавото момче, което го гледаше ужасено. – И после може да продължиш да си миеш прозорците.

– Ама... приятел...

– Десет долара и половин бурканче шоколадов крем.

Десетте долара и буркантът „Шокомания“ преминаха от ръцете на Уил в ръцете на мияча на прозорци.

Две минути по-късно Уил се носеше по тротоара на Пета улица към най-близката спирка на метрото.

2

Циркът на ужаса

След половинчасово пътуване под земята Уил излезе от подлеза на спирка „Уайтхол“ и се насочи към станцията на фериботите за Стейтън Айлънд, заобикаляйки „Батъри парк“.

Ярките слънчеви лъчи превръщаха пожълтелите листа на дърветата в парка в малки пламъчета, очертани върху сивите води на залива.

Уил, потънал в мисли за двамата досадници пред вратата на дома му, хвърли разсеян поглед към големия синьо-бял ферибот, който се приближаваше към кея. Два гларуса се стрелнаха във въздуха, подплашени от сирената на ферибота. Уил се върна рязко в действителността и си спомни, че има среща.

Хм, къде всъщност трябваше да е срещата? И къде, по дяволите, е Тъпър?

Момчето тръгна към кея, подминавайки